

Sygn. akt II W 1425/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela : ----

po rozpoznaniu dnia 22 kwietnia 2015 r. , 11 czerwca 2015 r. , 30 lipca 2015 r. , 18 września 2015 r. i 12 listopada 2015 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

J. Ś. (1) , syna A. i A. z d. W., urodzonego (...) w miejscowości S.

obwinionego o to, że:

W dniu 21 lipca 2014 roku około godz. 11:15 w L. na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ulic (...), kierując samochodem marki T. (...) o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że zjeżdżając ze skrzyżowania w ulicę (...) z lewego pasa ruchu, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się prawym pasem ruchu samochodowi marki A. o nr rej. (...), którego kierujący poruszał się w kierunku ulicy (...), czym doprowadził do zderzenia obu pojazdów, po czym odjechał z miejsca zdarzenia nie podając swoich danych ani danych co do ubezpieczenia pojazdu,

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w. i z art. 97 k.w.

I. Obwinionego J. Ś. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. Na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. koszty postępowania ponosi Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 1425/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lipca 2014 roku około godz. 11:15 w L. kierujący samochodem marki A. o nr rej. (...) D. P. (właścicielem tego samochodu jest M. W.) jadąc z kierunku ul. (...) poruszał się prawym pasem zewnętrznym po skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ulic (...). Obok jego samochodu pasem lewym wewnętrznym tego ronda poruszał się samochód osobowy marki T. (...) koloru czarnego kierowany przez nieustalonego kierowcę . Kierujący samochodem marki A. o nr rej. (...) D. P. zjechał z ronda prawym zewnętrznym pasem w ul. (...) w kierunku ul. (...) . Po zjeździe z ronda kierujący samochodem marki A. o nr rej. (...) przed przejściem dla pieszych mimo linii ciągłej podjął manewr zmiany pasa ruchu z prawego (który się kończył) na lewy i został uderzony w lewy bok przez samochód marki T. (...) poruszający się prawidłowo lewym pasem jezdni. Kierujący T. (...) nie zatrzymał się i odjechał z miejsca zdarzenia . D. P. nie spisał numerów rejestracyjnych samochodu marki T. (...) , podobnie jak świadek tego zdarzenia M. B. . Kamery monitoringu miejskiego monitorujące rondo ulic (...) nie zarejestrowała przedmiotowego zdarzenia (k. 14) .

W wyniku tego zdarzenia samochód marki A. o nr rej. (...) doznał uszkodzeń w postaci : wgniecenia do środka zderzaka po stronie lewej , na zderzaku , nadkolu oraz feldze z tyłu po stronie lewej widoczne ślady zderzenia powłoki lakierniczej w kolorze białym , bok pojazdu lewy tylni nosi ślady zdartej powłoki lakierniczej koloru czarnego (k. 10) .

W dniu 17 lipca 2014 r. w godzinach przedpołudniowych w L. kierujący samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) (którego właścicielem jest B. Ś. (1)) obwiniony J. Ś. (1) jadąc z kierunku ul. (...) poruszał się prawym zewnętrznym pasem po skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ulic (...). Samochód marki T. (...) o nr rej. (...) kierowany przez obwinionego J. Ś. (2) następnie zjechał z ronda lewym wewnętrznym pasem w ul. (...) w kierunku ul. (...) . Podczas zjazdu z ronda nie doszło do żadnego zderzenia z żadnym pojazdem. Następnie obwiniony J. Ś. (2) pojechał na swoją posesję przy ul. (...) w L. . Po pewnym czasie na posesję obwinionego przy ul. (...) w L. przyjechał M. W. który za zgodą obwinionego obejrzał jego samochód , a następnie podał numery rejestracyjne tego samochodu telefonicznie D. P. , który następnie wskazał je podczas przesłuchania na Policji .

W dniu 25 lipca 2014 r. zostały dokonane oględziny samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) (k. 13) podczas których stwierdzono zarysowanie krawędzi zderzaka prawego z prawej strony zaczynająca się od 51 cm od podłoża do 72 cm, rysę pozioma na drzwiach tylnych prawych na wysokości progu , rysę na rogu przedniego zderzaka z lewej strony oraz powierzchniowe rysy na całej powierzchni samochodu (k. 13) . Oględziny te wykluczają fakt iż to samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) uczestniczył w zderzeniu z samochodem marki A. o nr rej. (...) , gdyż na przednim zderzaku po samochodzie marki T. (...) o nr rej. (...) stwierdzono jedynie zarysowanie krawędzi zderzaka prawego z prawej strony zaczynająca się od 51 cm od podłoża do 72 cm. Gdyby samochód marki T. (...) o nr rej. (...) uczestniczył w tym zdarzeniu drogowym na jego zderzak przednim po prawej stronie powinien być wgnieciony do środka oraz powinny na nim być widoczne ślady zderzenia powłoki lakierniczej , gdyż tylko takie uszkodzenia odpowiadały by uszkodzeniom jakich doznał samochód marki A. o nr rej. (...).

Obwiniony J. Ś. (1) ma ukończone 72 lata , jest żonaty , jest emerytem i uzyskuje z tytułu emerytury dochód 1800 zł , nie ma nikogo na utrzymaniu , nie był karany , nie leczy się odwykowo ani psychiatrycznie .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów wyjaśnień obwinionego J. Ś. (1) (k. 20v i k. 48) , zeznań świadka : B. Ś. (1) (k. 12v i k. 49) , protokołu oględzin (k. 10) , protokołu oględzin (k. 13) , notatki urzędowa (k. 14) sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 37) oraz częściowo zeznań świadków : D. P. (k. 6v, k. 8v-9 i k. 70) , M. B. (k. 15v i k. 66) i M. W. (k. 21 v i k. 73) .

Obwiniony J. Ś. (1) stanął pod zarzutami , iż : w dniu 21 lipca 2014 roku około godz. 11:15 w L. na skrzyżowaniu o ruchu okrężnym ulic (...), kierując samochodem marki T. (...) o nr rej. (...), nie zachował należytej ostrożności powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że zjeżdżając ze skrzyżowania w ulicę (...) z lewego pasa ruchu, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu poruszającemu się prawym pasem ruchu samochodowi marki A. o nr rej. (...), którego kierujący poruszał się w kierunku ulicy (...), czym doprowadził do zderzenia obu pojazdów, po czym odjechał z miejsca zdarzenia nie podając swoich danych ani danych co do ubezpieczenia pojazdu, to jest popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. i z art. 97 k.w. .

Obwiniony J. Ś. (1) podczas przesłuchania w charakterze obwinionego i na rozprawie przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 20v i k. 48) i wyjaśnił iż w dniu 17 lipca 2014 r. kierujący samochodem marki T. (...) o nr rej. (...) jechał od strony targu i wjechał na rondo ul. (...) . Na tym rondzie poruszał się prawym pasem zewnętrznym pasem i obok niego nie jechał żaden samochód . Następnie zjechał z ronda lewym wewnętrznym pasem w ul. (...) i pojechał do swojego domu przy ul. (...) . Podczas zjazdu z ronda nie doszło do żadnego zderzenia z pojazdem poruszającym się prawym pasem jezdni . Po pewnym czasie na jego posesję przy ul. (...) w L. przyjechał jakiś mężczyzna który za jego zgodą obejrzał samochód marki T. (...). Potem właściciel tego uszkodzonego samochodu kontaktował się telefonicznie z jego córką która jest właścicielem tego samochodu (k. 20v i k. 48) .

Sąd dał w całości wiarę wyjaśnieniom obwinionego J. Ś. (1) . W tym zakresie wyjaśnienia obwinionego J. Ś. (1) są jasne , spójne , logiczne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami

świadka : B. Ś. (1) (k. 12v i k. 49) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę i dokumentami w postaci protokołów oględzin pojazdów (k. 10 i k. 13) Należy wskazać iż z wyjaśnień obwinionych wynika wprost iż w dniu 17 lipca 2014 r. na rondzie ul. (...) nie doprowadził do zderzenia z innym pojazdem . Fakt ten potwierdza protokół oględzin w dniu 25 lipca 2014 r. samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) (k. 13) . Oględziny te wykluczają fakt iż to samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) uczestniczył w zderzeniu z samochodem marki A. o nr rej. (...) , gdyż na przednim zderzaku po samochodzie marki T. (...) o nr rej. (...) stwierdzono jedynie zarysowanie krawędzi zderzaka prawego z prawej strony zaczynająca się od 51 cm od podłoża do 72 cm. To uszkodzenie samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) nie mogło powstać w wyniku uderzenia w dniu 17 lipca 2014 r. w samochód A. o nr rej. (...) , którego uszkodzenia zostały opisane w protokole oględzin z dnia 17 lipca 2014 r. (k. 10) . Wyżej wskazane fakty potwierdzają prawdziwość wyjaśnień obwinionego J. Ś. (1) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka B. Ś. (1) jako jasnym , dokładnym i precyzyjnym. Z zeznań świadka B. Ś. (1) właściciela samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) wynika iż w dniu 17 lipca 2014 r. to jej ojciec obwiniony J. Ś. (1) jeździł tym samochodem . Samochód ten jest porysowany bo jej ojciec jeździ nim po lesie na polowania , nie ma jednak uszkodzeń po uderzeniach , tylko zadrapania po drzewach , a w lipcu 2014 r. nie zauważyła żadnych uszkodzeń , śladów po wypadku . Następnie świadek B. Ś. (1) opisała swoją rozmowę telefoniczną z pokrzywdzonym M. W. , który chciał wymusić na niej napisanie oświadczenia i twierdził iż widział na zapisie z monitoringu przebieg tego wypadku (k. 12v i k. 49) .

Fakt, że wymieniony wyżej świadek precyzyjnie określa zakres swojej wiedzy na temat zdarzeń, w zakresie których Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, świadczy zdaniem Sądu o braku skłonności do konfabulacji i dążeniu do rzetelnego przedstawienia przebiegu wydarzeń.

Z zeznań świadka D. P. kierowcy samochodu marki A. o nr rej. (...) wynika iż do uszkodzenia jego pojazdu doszło w momencie zmiany pasa ruchu przez kierującego samochodem T. (k. 6 v) . Świadek D. P. wskazał iż w dniu 17 lipca 2014 r. jechał zewnętrznym prawym pasem ronda ul. (...) z kierunku ul. (...) w kierunku ul. (...) w stronę B.. Obok niego na rodzie po lewym wewnętrznym pasie poruszał się samochód terenowy marki prawdopodobnie T. . W momencie gdy rozpoczął manewr skrętu tuż przed przejściem dla pieszych samochód T. który jechał wcześniej obok niego uderzył w jego lewy tylni błotnik . On zatrzymał się obok Banku (...) a kierowca T. odjechał (k. 8v-9) . Świadek D. P. początkowo twierdził iż numer rejestracyjny tego samochodu otrzymał od kierowcy autobusu (...) który był świadkiem tego zdarzenia (k. 9) . Natomiast na rozprawie przed Sądem przyznał świadek D. P. przyznał iż do obwinionego dotarł właściciela samochodu A. M. W. przez policję ale nie interesował się w jaki sposób. Podczas tego zdarzenia nie widział kto kierował samochodem T. i ile było w nim osób (k. 70) .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka D. P. w części w której stwierdził iż do zderzenia pojazdów doszło w momencie zmiany pasa ruchu , gdy on skręcił przed przejściem dla pieszych . Na wiarę zasługuje również ta część zeznań świadka D. P. złożonych na rozprawie przed Sądem z których wynika iż właściciela pojazdu T. ustalił M. W. za pośrednictwem policji oraz że nie widział kto kierował samochodem T. oraz ile było w nim osób (k. 70) . W tym zakresie zeznania świadka D. P. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z protokołem oględzin samochodu marki A. o nr rej. (...) . Należy jednak wskazać iż przejście dla pieszych o którym mówi świadek w swoich zeznaniach znajduje się po zjeździe z ronda , zaś pomiędzy pasami prawym i lewym od zjazdu z ronda do przejścia dla pieszych znajduje się linia ciągła. Tym samym kierujący samochodem A. nie mógł w tym miejscu skręcić i zmienić pas ruchu z prawego (który się kończył) na lewy. O fakcie że to kierujący samochodem A. o nr rej. (...) próbował zmienić pas ruchu z lewego na prawy świadczą uszkodzenia tego samochodu opisane w protokole jego oględzin w postaci (k. 10) . Gdyby świadek D. P. poruszał się cały czas prawym pasem i nie wykonał manewru skrętu w celu zmiany pasa ruchu to został by uderzony przez jadący z tyłu samochód w ten sposób że uszkodzeniu uległ by tylko tylni zderzak . Natomiast samochód A. doznał również szeregu innych uszkodzeń opisanych w protokole jego oględzin (k. 10) .

Nie zasługuje natomiast na wiarę ta część zeznań świadka D. P. z których wynika iż sprawcą tego zdarzenia drogowego był kierowca samochodu T. oraz że numer rejestracyjny tego samochodu otrzymał od kierowcy autobusu (...) , który

był świadkiem zdarzenia . W tym zakresie zeznania świadka D. P. są wewnętrznym sprzeczne , niejasne , nielogiczne. Należy wskazać iż na rozprawie przed Sądem świadek D. P. wskazał iż właściciela samochodu T. ustalił przez policję M. W. , a on nie widział kierowcy samochodu T. oraz ile osób w tym samochodzie jechało (k. 70) . Podnieść należy iż z zeznań świadka M. B. kierowcy autobusu (...) wynika iż nie zapisał on numeru rejestracyjnego samochodu T. i nie podał go kierowcy A. po zdarzeniu (k. 15 v i k. 66) . Tym samym numer rejestracyjny samochodu T. który podał świadek D. P. podczas przesłuchania na policji został ustalony dopiero po zdarzeniu przez M. W. , co potwierdzają wyjaśnienia obwinionego J. Ś. (1) (k. 48) . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka D. P. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. B. tylko w części z której wynika iż podczas zdarzenia nie zapisał numerów restrykcyjnych samochodu T. i nie wie czy numery te zapisał kierujący samochodem marki A. . Na wiarę zasługuje ta część zeznań świadka M. B. z której wynika iż samochód marki A. na rodzie poruszał się prawy zewnętrznym pasem , zaś samochód marki T. lewym wewnętrznym pasem (k. 15v i k. 66) . W tym zakresie zeznania świadka M. B. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zeznaniami świadka D. P. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Nie zasługuje natomiast na wiarę pozostała część zeznań świadka M. B. w których opisał przebieg tego zdarzenia drogowego podczas zajazdu z ronda . W tym zakresie zeznania świadka M. B. są wewnętrznym sprzeczne , niejasne , nielogiczne i pozostające w sprzeczności z zeznaniami świadka D. P. opisującego to zdarzenie w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż jeżeli samochód T. zjechał z ronda w ten sposób że wjechał na prawy pas jezdni nie mógł zjechać drogi samochodowi marki A. poruszającemu się tym pasem ruchu i znajdującemu się przed samochodem T. . Samochód marki T. mógł otrzeć lewy bok samochodu marki A. wyłącznie w sytuacji gdyby znajdował się na lewym pasie ruchu po zjeździe z ronda . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka M. B. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Jeżeli chodzi o zeznania świadka M. W. – właściciela samochodu marki A. o nr rej. (...) Sąd dał im wiarę tylko w części , której ten świadek stwierdził iż po zdarzeniu był na posesji obwinionego i oglądał samochód marki T. (...) o nr rej. (...) oraz że nie był bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia . W tym zakresie zeznania świadka M. W. są jasne , dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z wyjaśnieniami obwinionego J. Ś. (1) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Nie zasługuje natomiast na wiarę pozostała część zeznań świadka M. W. zwłaszcza odnośnie faktu iż numer rejestracyjny samochodu T. podał mu w rozmowie telefonicznej bezpośrednio po zdarzeniu D. P. oraz że gdy był na posesji obwinionego podczas oględzin samochodu T. widział na tym samochodzie ślady uderzenia .

W tym zakresie zeznania świadka M. W. są wewnętrznym sprzeczne , niejasne , nielogiczne i pozostające w sprzeczności z zeznaniami świadków D. P. i M. B. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę . Należy wskazać iż z protokołu oględzin samochodu T. (...) o nr rej. (...) (k. 13) wynika wprost iż samochód ten nie nosił żadnych śladów uderzenia , stwierdzono natomiast zarysowanie krawędzi zderzaka prawego z prawej strony zaczynająca się od 51 cm od podłoża do 72 cm (k. 13) . Ponadto z zeznań świadków D. P. i M. B. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę wynika iż nie zapisali numerów rejestracyjnych samochodu T. podczas przedmiotowego zdarzenia . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka M. W. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 86 § 1 k.w. stanowi, iż karze podlega, kto, to na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 86 k.w. jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym zagrożone przez niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym (§ 1) lub przez niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, gdy sprawca znajduje się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka (§ 2). Do nowelizacji z lipca 2010 r. komentowany przepis przewidywał jedynie ogólne niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie w ruchu drogowym. Obecnie po nowelizacji wyraźnie chodzi tu o niezachowanie należytej ostrożności powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu, ale na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu.

Zachowanie sprawcy naruszające przepis art. 86 § 1 k.w. będzie polegało na niezachowaniu należytej ostrożności, czego następstwem jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego. Trzeba przy tym pamiętać, że nie da się przewidzieć ani unormować wszystkich sytuacji, jakie mogą zaistnieć w ruchu drogowym, ocena zachowań uczestników ruchu drogowego w każdym z takich przypadków powinna podlegać ocenie na podstawie ogólnej istoty zasad ostrożnego i rozważnego zachowania się, co podkreślił Sąd Najwyższy w swoim wyroku, stwierdzając, że reguły wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu muszą być respektowane mimo braku przepisu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1995 r., III KRN 20/95, OSNKW 1995, nr 11-12, poz. 84). Jak wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1976 r., VI KRN 135/76, OSNKW 1976, nr 10-11, poz. 130, każdy kierowca jest obowiązany do prowadzenia pojazdu samochodowego z należyłą ostrożnością, a więc do przedsięwzięcia takich czynności, które zgodnie ze sztuką i techniką prowadzenia pojazdów samochodowych są obiektywnie niezbędne do zapewnienia maksymalnego bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także do powstrzymania się od czynności, które mogą to bezpieczeństwo zmniejszyć. Jednocześnie jednak Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że kierowca nie może skutecznie się bronić przed zarzutem nieostrożności tym, że nie naruszył żadnego przepisu administracyjno-drogowego, a nawet tym, że postąpił zgodnie z istniejącym nakazem albo zakazem drogowym, jeżeli fachowa ocena jego zachowania się w konkretnej sytuacji drogowej z punktu widzenia umiejętności prowadzenia pojazdu na drogach publicznych prowadzi do wniosku, że nie zachował on ostrożności wymaganej do wykonania zawodu lub czynności kierowcy. I odwrotnie - samo naruszenie przez kierowcę takiego lub innego nakazu lub zakazu drogowego nie daje jeszcze podstaw do ścigania karnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 1961 r., I K 559/60, OSNKW 1962, nr 4, poz. 55).

Zgodnie z przepisami ustawy - Prawo o ruchu drogowym przez określenie „szczególna ostrożność” należy rozumieć zachowanie ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu, a więc pieszego, kierującego, a także innej osoby przebywającej w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (art. 2 pkt 22). Słusznie więc Sąd Najwyższy stwierdził, że do odpowiedzialności z art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestników ruchu drogowego „ostrożności szczególnej”, a więc większej niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2003 r., III KK 61/03, LEX nr 77467).

Odpowiedzialność na podstawie art. 86 § 1 k.w. będzie ponosił sprawca, który przez zachowanie nienależytej ostrożności spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czyli groźbę wypadku drogowego czy innego niebezpieczeństwa mogącego prowadzić do kolizji drogowej. Jednocześnie jednak, gdyby w przypadku niezachowania należytej ostrożności nie doszło do zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wówczas brak jest podstaw do odpowiedzialności na podstawie analizowanego przepisu. (za Tomasz Grzegorzczak (red.), Wojciech Jankowski, Monika Zbrojewska Komentarz do Kodeksu Wykroczeń wydanie II).

Natomiast przepis art. 97 k.w. stanowi iż karze podlega uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Wykroczenie określone w dyspozycji art. 97 k.w. chroni porządek i bezpieczeństwo w ruchu drogowym, które to może być zagrożone naruszeniem innych przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym niż określone w treści przepisów art. 84-96a k.w., a dokumentowane przez uczestników ruchu lub inną osobę znajdującą się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu albo też przez właściciela lub posiadacza pojazdu. Przepis art. 97 k.w. ma charakter tzw. przepisu blankietowego, odsyła bowiem do przepisów spoza kodeksu wykroczeń i jest przepisem dopełniającym, ale nie zastępczym, co podkreślono w wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., IV KKN 250/00, Prok. i Pr.-wkł. 2001, nr 4, poz. 19, który stwierdza, że typizując wykroczenia w tak rozległej dziedzinie, jaką jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji, ustawodawca w art. 84-96a określił najistotniejsze wykroczenia przeciwko niej, po czym dodał dopełniający przepis art. 97, w którym zagroził karą za wykroczenia przeciwko innym przepisom o bezpieczeństwie i porządku ruchu. Wyraz "innym" należy rozumieć w ten sposób, że mają to być przepisy inne niż określone w art. 84-96a. Muszą one przy tym dotyczyć bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego oraz odnosić się do dróg publicznych, strefy zamieszkania i strefy ruchu. Przepis art. 97 k.w. został pomyślany jako przepis dopełniający, a nie zastępczy. Z treści art. 97 k.w. jednoznacznie wynika, że podstawą odpowiedzialności jest tu dopuszczenie się czynu naruszającego wyłącznie zakazy lub nakazy ustalone w przepisach o bezpieczeństwie lub o porządku w ruchu drogowym, na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, lub które zostały szczegółowo określone w treści przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym i rozporządzeń wydanych na ich podstawie. Jako wykroczenie kwalifikowane z art. 97 k.w. może być traktowane każde naruszenie przepisów ustawy - Prawo o ruchu drogowym, z wyjątkiem wskazanych w art. 84-96a k.w., dotyczące bezpieczeństwa i porządku obowiązującego na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu popełnione przez osobę będącą lub niebędącą uczestnikiem ruchu drogowego. Jak ustalono w wyroku SN z dnia 1 grudnia 2000 r., V KKN 445/00, Prok. i Pr.-wkł. 2001, nr 11, poz. 10, jeżeli do naruszenia takich przepisów doszło poza drogą publiczną, to podstawy do ewentualnego pociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności należy upatrywać poza art. 97, a więc w obecnym stanie prawnym również w strefie ruchu i w strefie zamieszkania. Wykroczenie z art. 97 k.w. można popełnić przez działanie lub jego zaniechanie, w sposób umyślny lub nieumyślny, zawsze w zależności od konstrukcji naruszonego przepisu, przy czym nie jest tu wymagany żaden skutek w postaci realnego zagrożenia bezpieczeństwa lub utrudnienia czy tamowania ruchu na drodze publicznej w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu. (Tomasz Grzegorzczak (red.), Wojciech Jankowski, Monika Zbrojewska Kodeks wykroczeń. Komentarz, wyd. II) .

W świetle poczynionych przez Sąd ustaleń, wina obwinionego J. Ś. (3) nie została udowodniona, a konsekwencją domniemania niewinności jest zasada *in dubio pro reo*. Zgodnie z treścią art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzyga się na korzyść obwinionego .

Na wstępie należy podnieść iż w zarzucie postawionym obwinionemu wskazano iż do przedmiotowego czynu doszło w dniu 21 lipca 2014 r. . Natomiast ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków : D. P. (k. 6v, k. 8v-9 i k. 70) , M. B. (k. 15v i k. 66) i M. W. (k. 21 v i k. 73) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę wynika iż do tego zdarzenia doszło w dniu 17 lipca 2014 r. . Również obwiniony J. Ś. (2) przyznał w swoich wyjaśnieniach iż w dniu 17 lipca 2014 r. przejeżdżał przez skrzyżowanie o ruchu okrężnym ulic (...) w L. (k. 20v i k. 48) .

Należy dodatkowo wskazać iż podczas zdarzenia w dniu 17 lipca 2014 r. świadkowie M. B. i D. P. nie zapisali numerów rejestracyjnych samochodu T. . Dopiero po zdarzeniu świadek M. W. ustalił numer rejestracyjny tego samochodu . Istnieje więc uzasadniona wątpliwość czy w dniu 17 lipca 2014 r. to samochód marki T. (...) o nr rej. (...) należąca do B. Ś. (2) a kierowana przez obwinionego J. Ś. (1) uczestniczyła w tym zdarzeniu drogowym . Dodatkowo należy wskazać iż kamery monitoringu miejskiego monitorujące rondo ulic (...) w dniu 17 lipca 2014 r. nie zarejestrowała przedmiotowego zdarzenia (k. 14) .

Ponadto protokół oględzin samochodu T. (...) o nr rej. (...) (k. 13) wyklucza by ten samochód brał udział w kolizji drogowej na rodzie ul. (...) z samochodem marki A. o nr rej. (...). Należy wskazać iż z protokołu oględzin

samochodu marki A. o nr rej. (...) wynika iż wyniku zdarzenia z dnia 17 lipca 2014 r. doznał on uszkodzeń w postaci : wgniecenia do środka zderzaka po stronie lewej , na zderzaku , nadkolu oraz feldze z tyłu po stronie lewej widoczne ślady zarcia powłoki lakierniczej w kolorze białym , bok pojazdu lewy tylni nosi ślady zdartej powłoki lakierniczej koloru czarnego (k. 10) . Natomiast z protokołu oględzin samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) z dnia 25 lipca 2014 r. wynika iż w samochodzie tym stwierdzono uszkodzenia w postaci zarysowanie krawędzi zderzaka prawego z prawej strony zaczynająca się od 51 cm od podłoża do 72 cm, rysę poziomą na drzwiach tylnych prawych na wysokości progu , rysę na rogu przedniego zderzaka z lewej strony oraz powierzchniowe rysy na całej powierzchni samochodu (k. 13) . Należy ponownie wskazać iż oględziny samochodu T. (...) o nr rej. (...) wykluczają fakt iż to samochodu marki T. (...) o nr rej. (...) uczestniczył w zderzeniu z samochodem marki A. o nr rej. (...) , gdyż na przednim zderzaku po samochodzie marki T. (...) o nr rej. (...) stwierdzono jedynie zarysowanie krawędzi zderzaka prawego z prawej strony zaczynająca się od 51 cm od podłoża do 72 cm. Nie stwierdzono natomiast żadnych wgnieceń na zderzaku przednim samochód marki T. (...) o nr rej. (...) . Gdyby samochód marki T. (...) o nr rej. (...) uczestniczył w tym zdarzeniu drogowym jego zderzak przednim po prawej stronie powinien być wgnieciony do środka oraz powinny na nim być widoczne ślady zarcia powłoki lakierniczej , gdyż tylko takie uszkodzenia odpowiadały by uszkodzeniom jakich doznał samochód marki A. o nr rej. (...) (k. 10) .

Należy wskazać iż wyżej wskazane dowody nie pozwalają przyjąć iż obwiniony J. Ś. (1) popełnił zarzucane mu czyny z art. 86 § 1 k.w. i z art. 97 k.w. .

Tym samym Sąd rozstrzygnął wszelkie wątpliwości których nie usunięto w postępowaniu dowodowym na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.s.w. na korzyść obwinionego i uniewinnił obwinionego J. Ś. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. i obciążył nimi Skarb Państwa .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.